

CÔ GÁI NĂM ẤY CHÚNG TA CÙNG THEO ĐUỔI

Chương 1

Câu chuyện, có lẽ nên bắt đầu kể từ bức tường ấy.

Mùa hè năm 1990, phân hiệu cấp II trường trung học Tỉnh Thành, thành phố Chương Hóa, lớp 8A Mỹ thuật.

Một thằng con trai tin chắc mái tóc xoắn tự nhiên rối bù của nó rồi sẽ có ngày thẳng thơm lại, rốt cuộc bị thầy Lại chủ nhiệm phạt ngồi ở góc khuất nhất lớp, vì quá ham đùa nghịch, thích cãi vã với đám bạn học xung quanh trong giờ học.

Hàng xóm duy nhất, là bức tường trống trơn.

“Kha Cảnh Đăng, giờ xem em quậy phá thế nào!” Thầy chủ nhiệm cười gằn, đứng trên bục giảng liếc nhìn tôi đang lúi húi dọn ngăn kéo bàn.

“Vâng ạ, em nhất định sẽ kiểm điểm lại mình.” Tôi gói ghém đồng sách tham khảo với tranh vẽ lộn xộn trong ngăn bàn, giả vờ nghiêm túc trưng ra một bộ mặt như thể đã rút ra được kinh nghiệm xương máu.

Móa. Cái đám bạn bắn bừa vong ân phụ nghĩa chúng bay, anh đây cố gắng làm trò cười miễn phí trong giờ học, để tuổi trẻ của mọi người được vui vẻ rồi đại một chút, thế mà chúng bay lại đối đãi với anh thế hả? Tôi vừa thu dọn chỗ ngồi mới, vừa chửi thầm trong bụng.

Để giành được danh hiệu “Lớp vẻ vang” mỗi tuần, thầy Lại yêu cầu rất cao với việc giữ trật tự trong giờ học, thủ đoạn quản lý mà thầy áp dụng cũng là chính sách cao tay “chó cắn chó”. Mỗi thứ Hai hằng tuần, cả lớp đều phải nặc danh viết tên ba người hay làm ồn nhất tuần vào một tờ giấy trắng, giao cho lớp phó kỷ luật Tào Quốc Thắng thống kê lại.

Mỗi lần bản danh sách đen ra lò, kẻ đầu bảng bị tố nhiều nhất liền dính chưởng, thầy Lại sẽ gọi điện báo với phụ huynh tất cả hành vi của vị vua quậy này ở

trường, sau đó trừng phạt đủ kiểu, khiến cho đứa thường xuyên được vinh dự đứng đầu bảng là tôi đây cực kỳ phiền phức.

Đối với sự kiện tôi bị phạt ngồi cạnh bức tường, một mình lẻ bóng như trên đảo hoang suốt giờ học, cả lớp bốn mươi lăm học sinh đều hờ hững như không, đứa nào đứa nấy đều háo hức chờ xem sự việc tiếp theo phát triển thế nào như thể đang xem một vở kịch hay ho vậy.

Đúng thế, chuyên gia quậy phá đứng đầu bảng danh sách đen như tôi đây, làm sao có thể gục ngã trước thứ hình phạt vớ vẩn này chứ?

“Ha ha, giờ xem mày làm thế nào?” Dương Trạch Vu vuốt tóc, thẳng này là “bảng nhãn” trong bản danh sách đen kia.

“Móa.” Tôi không phục chút nào, mang đến tiếng cười vui vẻ cho mọi người chẳng lẽ lại là một cái tội?

“Này, nói thật nhé, tao không tố mày đâu!” Liêu Anh Hoằng muốn nói đến việc bỏ phiếu nặc danh để lập danh sách đen. Bản thân nó cũng là đứa chuyên chọc cười trong lớp, đương nhiên là khách quen mặt của bản danh sách đen kia.

“Tao cũng không tố mày mà, thẳng chó con, rõ ràng mày còn ham quậy hơn cả tao.” Tôi nói.

Nhưng thực ra tôi có tố Liêu Anh Hoằng, không biết tự bảo vệ mình thì đúng là sai lại càng thêm sai, đây chính là khủng bố trắng của chính sách nặc danh, bức bách mọi người phải đánh đổi tình bạn lấy viên kẹo đường của ma quỷ. Vả lại... tôi cũng không tin Liêu Anh Hoằng không tố tôi.

“Kha Cảnh Đằng, bây giờ mày siêu thảm rồi nhá, chỉ còn lại mỗi bức tường mà nói chuyện.” Trịnh Mạnh Tu biệt hiệu Quái Thú, là anh em tốt của tôi, nhà nó ở Lộc Hạng, ngày ngày đi học bằng xe bus của trường.

“Địch.” Tôi giơ ngón giữa lên.

Cả lớp lặng lẽ học hành, tôi cũng lặng lẽ học hành, thật chẳng có gì sáng tạo cả.

Tôi nghịch nghịch cái bút bi, nhìn bức tường bên tay phải.

Chỉ là một bức tường... chỉ là một bức tường vớ vẩn? Chẳng qua chỉ muốn tôi mất mặt thôi chứ gì.

“Tuổi trẻ của tôi, không phải là một bức tường.” Tôi khinh khỉnh khịt mũi.

Vậy là tôi bắt đầu nói chuyện với bức tường, cứ lấy bút bi nguệch ngoạc những lời nhắn tin trên đó, một mình bản thảo về nội dung truyện tranh dài kỳ với bức tường rất nghĩa khí nhưng lại trầm lặng ấy, có lúc còn cố ý vặn to volume, để mọi người biết mặc dù rơi vào cảnh ngộ trái ngang, tôi đây vẫn không ngừng chiến đấu.

Một tuần sau, tôi một lần nữa đứng đầu danh sách đen vì nói chuyện với bức tường.

Chẳng có gì bất ngờ cả.

Trước tấm bảng đen lạnh lẽo, thầy Lại tức đến nỗi toàn thân run bần bật, trừng mắt nhìn gương mặt vô tội của tôi.

“Kha Cảnh Đằng, cậu thế này là thế nào? Sao lại nói chuyện với tường?” Trên trán thầy Lại nổi gân xanh.

“Thưa thầy, em đã nghiêm túc kiểm điểm rồi ạ, em sẽ gắng sức kiềm chế ham muốn nói chuyện với tường.” Tôi làm bộ khó xử gãi đầu, ngón tay giữa ở sau gáy làm động tác chữa lên, khiến cả lớp phải cố gắng nhịn cười.

Thầy giáo Lại đau khổ nhắm mắt lại, dưới mí mắt kia đang xoay chuyển mọi ý tưởng áp chế tôi, cả lớp nín thở chờ thầy quăng bom. Bấy giờ, tôi đang say sưa tận hưởng bầu không khí đó, ngô nghê coi việc xử phạt này là niềm tự hào kiểu như đang được đứng dưới ánh đèn sân khấu vậy.

Đến đi! Thầy Lại! Thể hiện khí phách của một bậc danh sư đi thầy!

“Kha Cảnh Đằng.” Thầy Lại nặng nề thở hắt ra.

“Dạ.” Tôi thành khẩn ngược nhìn.

“Em chuyển lên ngồi trước mặt Thẩm Giai Nghi.” Thầy Lại mở mắt, tia máu chẳng chịt.

“Dạ?” Tôi không hiểu.

Cái gì cơ cái gì cơ?

Thẩm Giai Nghi là nữ sinh ngoan nhất lớp, học giỏi, mọi người yêu quý, là một cô bé mà ngay bọn con gái cũng không thể nào sinh lòng ghen tị. Tóc ngắn, mặt lấm tẩm tàn nhang, khí chất xuất chúng. Xuất chúng đến mức, cả loại vô địch tình tượng như tôi đứng trước cô cũng cảm thấy tự ti xấu hổ.

“Thẩm Giai Nghi, kể từ hôm nay, thầy giao cục nợ Kha Cảnh Đằng này cho em.”
Thầy Lại nói với giọng chân thành.

Thẩm Giai Nghi nhú mào, hít sâu một hơi, hình như thấy rất bất lực với “trách nhiệm” này.

Còn tôi, đầu bảng danh sách đen khủng khiếp vô địch như thế, lại chịu giao cho một cô bé yếu ớt quần giáo nghiêm khắc hay sao? Cả lớp bắt đầu xì xầm hí hửng, Dương Trạch Vu thậm chí còn buột miệng cười phá lên. Địch!

“Thầy ơi, em đã kiểm điểm rồi mà. Thật đấy! Thật tình em đã nghiêm túc kiểm điểm rồi mà!” Tôi hết sức kinh hãi.

“Thẩm Giai Nghi, được không?” Không ngờ thầy giáo lại dùng câu hỏi, qua đó có thể thấy địa vị siêu nhiên của Thẩm Giai Nghi.

“Vâng.” Thẩm Giai Nghi miễn cưỡng nhận lời, đầu óc tôi lập tức trống rỗng vì quá

nhục.

Vậy là góc máy của câu chuyện, lảng lảng chuyển từ bức tường đầy nét bút nguệch ngoạc kia sang những nốt tàn nhang nhỏ trên gương mặt thanh tú của Thẩm Giai Nghi.

Tuổi trẻ của tôi, à không, tuổi trẻ của chúng tôi, bắt đầu như thế đấy.